

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.107/2012/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év október hó 3. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés büntette miatt I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 18.B.10/2011/97. számú ítéletét a I. r. vádlott tekintetében *annyiban változtatja meg*, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban 30 (harminc) év után bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az I. r. vádlott és a II. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig az I. r. vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani rendeli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. január 31. napján kelt 18.B.10/2011/97. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk. 166.§ (1), (2) bekezdés a), c) pont I. fordulat és d) pont). Ezért öt életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy legkorábban 35 év múlva szabadulhat feltételesen.

A II.r. vádlott bűnösségét emberölés büntetében, mint bűnsegéd (Btk. 166.§ (1) és (2) bekezdés a) pont) állapította meg. Ezért öt 3 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte akként, hogy a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az I.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a jogorvoslati nyilatkozatra fenntartott három napon belül a II.r. vádlott terhére súlyosításért, az I.r. vádlott és védője részbeni téves minősítés, az aljas indokból és a különös kegyetlenséggel elkövetett minősítő körülmény megállapítása miatt, enyhítés végett, a II.r. vádlott és védője felmentés végett jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezése indokolásában a Btk. 87.§ (3) bekezdés, a 45.§ (2) bekezdés és a 47.§ (4) bekezdésében foglalt kedvezmények mellőzését, a II.r. vádlottal szemben hosszabb tartamú fegyházbüntetés és közügyektől eltiltás kiszabását indítványozta arra tekintettel, hogy az elsőfokú bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, a súlyosító körülményeket nem kellő súllyal értékelte, így a II.r. vádlott tekintetében nincs indoka az enyhítő szakasz kétszeres alkalmazásának az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat és a fele rész utáni feltételes szabadságra bocsátás lehetősége mellett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.420/2011/3. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitézését indítványozta. A II.r. vádlott tekintetében az ügyészi fellebbezést fenntartotta azzal, hogy az elbíráláskori szabályok alkalmazása a kedvezőbb, mert ez lehetőséget biztosít a büntetés fele részének próbaidőre történő felfüggesztésére.

Az enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását elfogadhatónak, ugyanakkor hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabását indokoltnak tartotta. Ezért a II.r. vádlottra az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a börtönbüntetés tartamának felemelését azzal, hogy a büntetés fele része után feltételes szabadságra bocsátható, egyebekben - nem tartva alaposnak a vádlottak és védőik fellebbezését - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A II.r. vádlott védője fellebbezése részletes írásbeli indokolásában azon álláspontját fejtette ki, hogy a 18. életévét éppen csak betöltő II.r. vádlott nem bűnös, mert szándékosan nem nyújtott segítséget az I.r. vádlottnak ahhoz, hogy 2009. december 18-án a kora reggeli órákban, lakásuk közelében volt barátnőjét megölje. A vádlottak közötti beszélgetések szövegének elemzéséből megállapítható, hogy a II.r. vádlott nem azonosult az I.r. vádlott ölési szándékával. Az éretlen, személyiség fejlődésében kortársaihoz képest jócskán lemaradt II.r. vádlottban fel sem merült, hogy az interneten történt üzenetváltások, kikérdezések leplezett célja az I.r. vádlott tervének megvalósítása, melynek érdekében az I.r. vádlott a kapcsolatuk kezdeti szakaszában tudatosan kihasználta a II.r. vádlott emberi gyengeségét, éretlenségét, a II.r. vádlott pedig - miként azt a mindenki által elfogadott igazságügyi kriminálpszichológus szakértő megállapította - „nem hitte el, hogy az I.r. vádlott meg akarja ölni a barátnőjét”. Ezen szakértői megállapítás tévedés miatt alapot adhat a büntetőjogi felelősségre vonás mellőzésére. A valóság helytelen ismerete, a ténybeli, releváns tényekre vonatkozó tévedés a szándékosságot kizárja. A II.r. vádlott mindvégig könnyelmű és meggondolatlan volt. Nem tehet arról, hogy személyiség fejlődésében messze elmaradt a hasonló korúaktól, ami a rá jellemző adottság és nem képesség. Az I.r. vádlott a II.r. vádlottat eszközül használta fel aljas céljainak eléréséhez, nem is ismerte az áldozatot. Mivel kétséget kizáróan nem

bizonyosodott be, hogy a II.r. vádlott tudatában volt annak, hogy cselekményével az emberölésben szándékosan segítséget nyújtott, tévedés miatt a vádlott felmentését indítványozta.

Egyúttal megkérdőjelezte szabadságvesztés büntetésre ítéletét is azzal, hogy a II.r. vádlott az elsőfokú ítéletet követően a tanulásban igyekezett felzárkózni, befejezte a középiskolát, leérettségizett, szeptembertől pedig elkezdte emelt szintű szakmai iskolai tanulmányait.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratban írtakat és az indítványt azzal a módosítással tartotta fenn, hogy a II.r. vádlott büntetése fele része kerüljön próbaidőre felfüggesztésre. Részletesen elemezve a megalapozottnak ítélt tényállást, az I.r. vádlott tekintetében mindhárom minősítő körülmény megállapítását helyesnek ítélte, a II.r. vádlott vonatkozásában pedig azt hangsúlyozta, hogy a szöveg alapján a II.r. vádlott nem volt tévedésben, mert nem bízta ugyan, de azt közölte az I.r. vádlottal, ha megcsinálod, segíték és ezen túlmenően még többszörös fizikai segítséget is nyújtott neki.

A sértett képviselője az ítéletet megalapozottnak ítélte, a II.r. vádlott tekintetében csatlakozott az ügyészi indítványhoz.

Tanú1, a sértett édesapja hiányolta, hogy a vádlottak az elmúlt három év alatt nem mutattak megbánást.

Az I.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Az aljas indokból elkövetést azért nem tartotta megállapíthatónak, mert az I.r. vádlott és a sértett között szerelmi kapcsolat volt, a szakítás után az I.r. vádlott annak ellenére, hogy az új kapcsolat létesítésével megpróbálta a sértettet elfelejteni, ez nem sikerült, mert a sértettet élete értelmének tekintette, valamint bízott a kapcsolatuk helyreállításában. Cselekménye a szerelem-gyűlölet fel nem oldható érzelmi motivációjából fakad. A sértett másik kapcsolata pedig a férfiasságát is sértette. A különös kegyetlenség minősítő körülmény kapcsán azt hangsúlyozta, hogy az első lövés nem járt halálos eredménnyel, a fejre mért nyolc, nagy erejű ütés kapcsán a szakértő nem zárta ki az ütésenként 1-1,5 másodpercnyi történést, a vádlott megijedt a sértett sikításától, a szituációból adódott, amit tett, nem akart a sértettnek szenvedést okozni. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor nem értékelte és nem vette figyelembe a vádlott javára megállapított enyhítő körülményeket, egyúttal előadta, hogy az I.r. vádlott írt és neki adta át a sértett szüleinek szóló bocsánatkérő levelet és azt az ő tanácsára nem küldték el, mert az érzelmeket nem akarták felkorbácsolni. A két, kifogásolt minősítő körülmény mellőzését, a vádlott beismerése, megbánása, életkora, személyisége miatt határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

Az I.r. vádlott csatlakozott a védője által előadottakhoz azzal, hogy tényleg megbánta cselekményét.

A II.r. vádlott védője felolvasta fellebbezése írásbeli indokolását.

A II.r. vádlott előadta, hogy leérettségizett, a Szakiskolában 1 éves emelt szintű tanulmányait kezdte meg szeptemberben. Sajnálatát fejezte ki a történetek miatt.

Az utolsó szó jogán a vádlottak felszólalni nem kívántak.

Az ítélet tábla a kétoldalú fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi és a Be. 554/A. §-ában foglalt, a kiemelt ügyekre vonatkozó szabályok megtartásával folytatta le.

Az I.r. vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítvány elutasításáról - amely a Klenefelter-szindróma genetikai diagnosztizálására irányult, - az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján, a Be 258.§ (3) bekezdés f) pontjának megfelelően számot adott, ennek indokai a másodfokú bíróság számára is meggyőzőek voltak.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként, összességében értékelte, mérlegelte és tényből tényre is a logika szabályainak megfelelően következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás személyi és történeti részében egyaránt túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól, hiányosságoktól. Ugyanakkor - figyelemmel a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az iratok tartalma és a II.r. vádlott nyilvános ülésen tett előadása alapján - kiegészítésre, pontosításra szorul az alábbiak szerint:

A II.r. vádlott leérettségizett. Jelenleg a Szakiskola 1 éves emelt szintű tagozatán folytatja tanulmányait.

Az ítélet 7. oldal 2. bekezdésében lévő ténymegállapítást azzal egészíti, hogy az I.r. vádlott gyakran visszatérő gondolata volt a bosszú, a sértett megbüntetése és rajta elégtételt akart venni (I.r. vádlott nyomozati vallomása 891. oldal).

A 8. oldal 1. bekezdését azzal egészíti ki, hogy az I.r. vádlott által megvásárolt elöltöltő pisztoly engedély nélkül volt tartható (fegyverszakértői vélemény-nyomozati iratok 349. oldal).

A 8. oldal 3. bekezdésének utolsó mondatát azzal pontosítja, hogy az I.r. vádlott kb. 7 órától várta a sértettet, aki pár perc múlva megérkezett. (I.r. vádlott vallomása nyomozati iratok 899. oldal)

A 9. oldal 1. bekezdését azzal pontosítja, hogy a sértettet az I.r. vádlott kb. 7 óra 15 perckor lőtte hátba, a fejét a fegyver csövével ütlegelte (tanú2 nyomozati és tárgyalási vallomása, nyomozati iratok 551. oldal, 97. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 25. oldal, fegyver és orvosszakértői vélemény 97. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 94. oldal).

Ugyanezen bekezdést kiegészíti azzal, hogy a sértett a helyszínen azonnal meghalt. A Mentőszolgálat értesítésére 7 óra 25 perckor került sor (igazságügyi orvosszakértői vélemény 319. oldal, OMSZ esetlap nyomozati iratok 367. oldal).

A 8. oldal 2. bekezdésében a sértett fejét ért 8 rendbeli erőbehatás eredményeként elszenvedett sérüléseket az alábbiak szerint részletezi a nyomozati iratok 269. lapszám alatti 'Boncjegyzőkönyv' 3-11. pontjai alapján:

A fejen a bal oldali fali tájék vetületében egy balról-előlről, jobbra-hátrafele irányuló 6 cm hosszú, finoman egyenetlen sebszélekkel rendelkező, a fej nyílvarratával mintegy 45 fokos szöget bezáró, szabálytalan sebzugokkal rendelkező, a fejsisak teljes vastagságára kiterjedő bőrfolytonosság-megszakítás.

Az előző sérülés hátsó harmadából kiindulva, onnan mintegy 45 fokos szögben jobbra előrefele 6 cm hosszan folytatódó, az előzőhöz mindenben hasonló tulajdonságokkal bíró szövetfolytonosság-megszakítás. A két sérülés együttesen egy jobbra hátrafelé nyitott „Y” alakot formáz.

A nyakszirrtájék bal oldalának felső harmadában harántul futó, 8 cm hosszú, finoman egyenetlenül szakadozott sebszélekkel bíró szabálytalan sebzugokkal rendelkező szövetfolytonosság-megszakítás, melynek sebalapján a koponyaboltozat haránt irányú törésvonala rögzíthető.

Az előző sérülés bal oldali sebzuga mellett egy keskeny, alig 1,5 cm-es szövethíddal elválasztva, az előzőhöz viszonyítva ferdébb lefutású, balról-előlről, jobbra kissé hátrafele irányuló hosszteneggellyel rendelkező, 5 cm hosszú, az előzőhöz hasonló szövetfolytonosság-megszakítás.

A hosszabbik haránt irányú folytonosság megszakítás jobb oldali vége felett 1,5 cm-rel, vele párhuzamos lefutású, 4 cm hosszú, finoman egyenetlen sebszélekkel rendelkező szövetfolytonosság-megszakítás.

Ezen előző sérülés felett 1,5 cm-rel elhelyezkedő, majd innen balra és kissé előre futó, 6,5 cm hosszú, az előzőekhez hasonló szövetfolytonosság-megszakítás.

Az előző sérülés jobb oldali vége felett 1 cm-rel kezdődő, vele párhuzamos hosszteneggelyű, 3 cm hosszú, kissé egyenetlen sebszélekkel rendelkező szövetfolytonosság megszakítás.

A jobb oldali falitájon, a fülkagyló felső tapadása felett 12 cm kp. távolságra 1,5 cm legnagyobb szélességű, szabálytalan csillag alakú szövetfolytonosság-hiány, melynek szélei mentén néhány mm-es hámhorzsolásos, élénk-vörös udvar. Ezen szövetfolytonosság hiány sebalapján, a koponyacsonton is jól tapintható egy szabályos kerek folytonosság-hiány.

Az előző sérüléstől mintegy 3,5 cm-re balra, a nyílvarrattal hegyes szöget bezáró 2,5 cm hosszú, finoman egyenetlen sebszélekkel bíró szövetfolytonosság-megszakítás.

Védekezésre utaló sérülés a sértetten nem volt. (boncolási jegyzőkönyv nyomozati iratok 283. oldal)

Az így kiegészített tényállás már hibamentes, a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A tényállás 2. pontja tekintetében a tényállás megalapozatlanságát sérelmező, a II.r .vádlott felmentésére irányuló fellebbezés az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadja, amely megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

A bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat milyen okból fogadott, el melyeket miért, milyen okból vetett el. Érvelésében logikai hiba, helytelen következtetés nem volt tettenérhető.

Az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott az I.r. vádlott nyomozati és tárgyalási vallomásaival és helytállóan állapította meg, hogy ezen nyilatkozatokban egy kettőség volt felfedezhető.

Egyrészt magát az ölési cselekményt az I.r. vádlott végig következetesen elismerte, míg az elkövetés motivációja, az eltervezés és a végrehajtás módja tekintetében többször változtatta vallomását, amelyek egy irányba, felelősségének csökkentése irányába mutattak.

Az elsőfokú bíróság meggyőző érveléssel helyezkedett arra az álláspontra, hogy tényállása alapjául az I.r. vádlott első, 2009. december 18-án tett gyanúsítottai vallomását fogadja el, mert ennek hitelességét igazolta a kihallgatást foganatosító tanú3 és tanú4 rendőr tanúk vallomása. Ez a nyilatkozat van összhangban továbbá a rendelkezésre álló objektív és szubjektív bizonyítékokkal, illetve ezen kihallgatása során olyan körülményekről is beszámolt, amelyekről a nyomozó hatóságnak még nem lehetett tudomása pl. a kihallgatása alatt tartottak házkutatást és a vallomásában megjelölt, a meneküléshez szánt hátizsák és tartalma az elkövetés eszközével együtt feltalálásra került A házkutatás 23 óra 10 perckor ért véget, a gyanúsítottai meghallgatás 22 óra 11 perckor kezdődött (nyomozati iratok 883. és 1025. oldal). E vádlotti előadás valóságtartalmát visszaigazolta még az I. és II. vádlottak között lezajlott internetes beszélgetés is.

Ekként a másodfokú bíróság is egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával és az I.r. vádlott első gyanúsítottai vallomása tükrében - figyelemmel a védői perbeszédekben elhangzottakra is - vizsgálta az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét.

Az elsőfokú bíróság igen részletesen foglalkozott az I.r. vádlott és a sértett kapcsolatával, e kapcsolat érzelmi hátterével és vizsgálta azt a folyamatot is, amely szakításukhoz vezetett.

Az I.r. vádlott és a sértett szüleinek, valamint a mindkét oldal baráti köréhez tartozó tanúk meghallgatása során helyesen vont arra következtetést, hogy e kapcsolatban az I.r. vádlott és a sértett között kialakult egy alá-fölérendeltségi viszony, az I.r. vádlott érzelmileg jobban kötődött a sértetthez, mint a sértett a vádlotthoz. Helyes következtetéssel vetette el, hogy szakításuk oka az I.r. vádlott férfiasságának hiánya volt. Ezt a következtetést az I.r. vádlott és a sértett között - az elsőfokú bíróság által is idézett 2009. május 15. napján -lefolytatott MSN beszélgetés szövege is megerősíti.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint is a 16 éves sértett, aki gimnáziumi tanulmányainak megkezdésével új társaságba került, és a szoros érzelmi kötődés hiánya okán is, nyitottá vált az új kapcsolatokra. Ezt példázza tanú5-tel és tanú6-tal történt megismerkedése.

Ezzel szemben az I.r. vádlott - saját vallomása és a tanú1 nyilatkozata alapján is - a sértettel fennálló kapcsolatát oly annyira véglegesnek tekintette, hogy egy jövőképet is vizionált házasságról, gyerektervezésről.

Ezért az I.r. vádlott, amikor 2009. májusában a sértett közölte vele, hogy vége a kapcsolatuknak, úgy érezte, hogy jövőképe szétesett, amiért a sértett a felelős és ezért meg kell büntetnie, elégtételt kell vennie, meg kell bosszulnia. „akkor jutott először az eszembe, hogy elégtételt akarok venni a sértetten, az elmúlt évekért és az elvesztett életemért...nekem a sértett adott reményt és erre a kapcsolatra tettem fel az életemet... mikor ez véget ért én elfojtott dühöt éreztem és azt éreztem, hogy az egész életem szétesett...” „... én szolgáltatathatok igazságot magamnak..” A leszámolás, a bosszú érzése tükröződik vissza az internetes levelezéséből is pl. „a lelki békém lesz jobb, hogy aki átvert, az megbűnhődött érte”. A cselekmény elkövetésének időpontját is úgy választotta meg az I.r. vádlott, hogy „ne legyen meg neki a karácsonyi és a szilveszteri élménye sem”.

Az I.r. vádlott nyomozati vallomása szerint, a cselekmény elkövetése alatt is a sértett megbüntetése motiválta „úgy döntöttem, hogy a sértett megérdemli azt, amit most kapni fog...megérdemli-e, hogy én most itt fejbe löjsem?...úgy döntöttem, hogy igen” (nyomozati iratok 891- 907. oldal).

A fentiekben túlmenően a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 24. oldal utolsó és 25. oldal 1. bekezdésében, e körben kifejtettekkel maradéktalanul egyet értett.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, törvényesen vetette el az I.r. vádlott azon védekezését, hogy a fegyvert sportlövészeti célból szerezte be, illetve még az elkövetés napján is sokat „hezitált”, hogy megölje-e a sértettet vagy sem.

Az irányadónak elfogadott első gyanúsítotti vallomásában az I.r. vádlott az alábbiakat nyilatkozta:

„Mikor elköszöntünk egymástól...egyetlen gondolat foglalkoztatott: Nekem löfegyvert kell szereznem valahonnan....azért kellett volna a fegyver, hogy a sértettet közvetlen

közelről fejbe löjem. Én ezt sokszor végiggondoltam magamban. Kijelentem, hogy naponta vagy kétszázszor gondoltam erre. Én jól fel akartam készülni arra, hogy megöljem sértettet."(nyomozati iratok 891. oldal)

Ebben a vallomásában nyilatkozik továbbá részletesen arról is az I.r. vádlott, hogy milyen módon tervezte a bűncselekmény végrehajtását, fizikálisan is erősítette magát, a bűncselekmény elkövetése utáni meneküléséhez milyen tárgyakat szerzett be - amelyek az eljárás során lefoglalásra kerültek- illetve arról is hogyan vásárolt fegyvert, lőport, csappantyút és hogyan, hol gyakorolt löni.

E vallomásában elhangzottakat megerősítette az internetes beszélgetése a II.r. vádlottal, a város foganatosított helyszíni szemle adatai, a házkutatási és lefoglalási határozatok, tanú7, valamint tanú8 előadása. Ez utóbbi tanú vallomását az elsőfokú bíróság az ítélet 18. oldal 2. bekezdésében és 24. oldal 3. bekezdésében értékelte, az ott leírtakkal a másodfokú bíróság is egyetértett és csak az alábbiakkal egészíti ki.

A tanú8 nyomozás során tett és a tárgyaláson is fenntartott tanú vallomása szerint az I.r. vádlott a fegyver megvásárlása után, „november végén leiratkozott a honlapunkról és küldött egy e-mailt, hogy nem kér több hírlevelet tőlünk és töröljük az adatbázisunkból". Ugyanakkor az éves összes versenykiírás a cég honlapján volt megtalálható. A tanú vallomásában foglaltakat megerősítette az eljárás során lefoglalt levelezés is a fegyverüzlettel, amelyből megállapítható, hogy az I.r. vádlottat - kérésének megfelelően - november 25-én törölték a honlapról (nyomozati iratok 597-599., 615. oldal).

Ezek a körülmények is cáfolják a sportlövészettel kapcsolatos vádlotti védekezést.

Az elsőfokú bíróság meggyőző érveléssel vetette el a „hezitálásra" vonatkozó vádlotti érvelést. Az iratok tartalma alapján egyértelműen megállapítható, hogy az első nyomozati vallomását alátámasztó MSN üzenetváltásokban nyoma sincs alternatív lehetőségnek, pont ellenkezőleg, az I.r. vádlott tudatosan, minden részletet számbavéve és kidolgozva készült a sértett megölésére.

Az ölési cselekmény elkövetésével kapcsolatban az I.r. vádlott nem vitatta, hogy a sértettet először hátba lőtte, majd több ütést mért a fejére, végül fejbe lőtte.

Az I.r. vádlott első nyomozati vallomásában akként nyilatkozott, hogy "az ütést én fegyverrel kíséreltem meg, pontosabban a fegyver csövével, a markolatát fogva ...egyszer tarkón ütöttem vele , de nem hallgatott el, ezért még többször is lecsaptam rá. Nem tudom, hogy mennyit ütöttem a fejére, de többször, mint háromszor. Addig ütöttem, amíg el nem csöndesedett." (nyomozati iratok 903. oldal).

Az igazságügyi orvosszakértői és fegyverszakértői vélemények mindenben alátámasztották a fenti vádlotti előadást. Határozottan állították, hogy a bántalmazás a fegyver csövével történt, kategorikusan kizárva ezzel a „fecske-farok" elméletre vonatkozó későbbi vádlotti hivatkozást. Egybehangzóan véleményezték továbbá,

hogy a sértett fejét legalább nyolc jól elkülöníthető ütés érte, így a vádlott által hivatkozott összesen 4 ütés ugyancsak kizárható.

A fenti bizonyítékok alapján tehát törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az ölési cselekmény lefolyására vonatkozóan is az I.r. vádlott első nyomozati vallomását fogadta el a tényállás alapjául.

A II.r. vádlott a nyomozás során ténybeli beismerő vallomást tett, a tárgyalási szakban élt a hallgatás jogával.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 11. és 12., valamint 26-27. oldalán részletesen elemezte a II. vádlott nyomozás során tett vallomását, az I.r. vádlottal történt msz váltások tartalmát, személyes találkozásai helyét, célját és az ott történeteket és ebből vont le következtetéseket a II.r. vádlott tudattartamára.

A másodfokú bíróság is egyetértett az igazságügyi pszichológus azon megállapításával, hogy a virtuális világban az ember másképp viselkedik, jobban kimer mondani dolgokat, nem kell felelősséget vállalnia semmiért. Egyetértett azzal a szakértői megállapítással is, hogy a II.r. vádlott egy éretlen, komolytalan kamasz volt, akinek imponált az I.r. vádlott „csajozós dumája”, ugyanakkor „vagányabbnak” felnőttebbnek érezte magát attól, hogy az I.r. vádlottnak tud segíteni a fegyverek kiválasztásában, a lőpor gyártásában.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőbírói következtetést annyiban árnyalja, hogy nem zárható ki, hogy amíg a vádlottak között virtuális kapcsolat volt, valóban nem vette komolyan a II.r. vádlott az I.r. vádlott ölésre irányuló kijelentéseit, azzal igazán komoly felelősség nélkül egyetérthetett.

Megváltozott azonban a helyzet és ezzel együtt a II.r. vádlott tudattartama is, amikor személyesen találkoztak és közösen kerestek fegyvert, illetve az I.r. vádlott által megvásárolt fegyvert közösen próbálták ki, a működtetéséhez pedig a II.r. vádlott nyújtott segítséget. A II.r. vádlott ekkor szembesült azzal, hogy az I.r. vádlott szándéka valóban barátnőjének a megölésére irányul és ő is komolyan vette ezt a szándékot. Ettől kezdve jelenik meg levelezésükben a II.r. vádlott részéről egy hárító attitűd, nem akar tudni a dologról, csak ha az I.r. vádlott nem teszi meg (2009. november 29-ei beszélgetés). Ugyanez a hozzáállás érhető tetten a decemberi üzenetváltások kapcsán is.

Az iratok tartalma alapján azonban az is megállapítható, hogy ennek ellenére a II.r. vádlott semmilyen konkrét lépést nem tett annak érdekében, hogy megakadályozza a bűncselekmény elkövetését.

Nyomozati vallomása alapján megállapítható továbbá, hogy tisztában volt a felelősségével, büntudatot érzett, gondolkodott azon, hogy a rendőrséghez fordul, illetve szerinte, „ha valaki beszél bűncselekmény elkövetéséről, le kell beszélni, ha komolyan gondolja, ha nem” (nyomozati iratok 1211-1213. oldal).

A fenti bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottan látta a bűncselekmény elkövetését a tényállásban rögzítettek szerint.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és törvényes a minősítés is.

Az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság 15. sz. irányelvében foglaltak figyelembe vételével gondosan elemezte az I.r. vádlott élet elleni cselekményét és a minősítő körülményeket. Az abban foglaltakkal a másodfokú bíróság is túlnyomórészt egyet értett. Az indokolást e körben kizárólag az alábbiakkal egészíti ki.

Az I.r. vádlott 7 hónapon keresztül tervezte és készült a sértett megölésére. Kiválasztotta az elkövetés helyét, idejét, megvásárolta az elkövetés eszközét, átgondolta a végrehajtás módját és felkészült a bűncselekmény elkövetése utáni, esetleges menekülésére. Tervszerűen és céltudatosan cselekedett, magatartásával kimerítette az emberölés büntettének előre kitervelten elkövetett minősítő körülményét.

Az aljas indok, mint minősítő körülménnyel kapcsolatban helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a bosszú, mint indíték nem tekinthető feltétlenül aljas indoknak. A bosszúvágy ugyanis olyan körülményekkel kapcsolatban is kialakulhat, amely méltányolható. Ezért minden esetben vizsgálni kell kifejlődési okát és természetét. Ennek mibenléte, jellege, erkölcsi értékelhetősége határozza meg a helyes büntetőjogi minősítés alapját, azt, hogy az elkövetőben keletkezett bosszúvágy a súlyosabb minősítés megállapítását eredményezheti-e.

Igaz az, hogy az ítélezési gyakorlat a féltékenységből és a szerelemféltésből elkövetett emberölési cselekményeket akkor sem tekinti aljas indokból elkövetettnek, ha ezek az érzelmek, lelki emóciók olyan gyűlölet vagy bosszúvágy kialakulásához vezetnek, amely a féltékeny személyt a valódi, vagy vélt riválissal, illetőleg a szeretett személlyel szembeni leszámolásra indítja, miként az elhagyás miatt történt elkeseredettségéből fakadó indulat hatása alatti elkövetés általában nem alapozza meg az aljas indokból elkövetés szerinti minősítést. A tapasztalatok szerint az ilyen esetekben a véghezvitel az elkövetők felzaklatott, felindult lelkiállapotában történik. Amennyiben az elhagyás miatti elkeseredésből, sérelemérzetből származó indulat rögtönössége az elkövetéskor hiányzik - mint a jelen ügyben is - és a cselekmény végrehajtását a 16 éves sértett nyílt színen történő megbüntetése, a vele való leszámolás motiválta, amely erkölcsileg súlyosan elítélendő, az aljas indokból elkövetés megállapításának helye van.

Az irányadó tényállásból megállapítható, hogy az I.r. vádlott nem a sértettel fennállt aktuális konfliktusból fakadó indulat hatása alatt cselekedett. Kapcsolatuk már 7 hónappal korábban véget ért, az I.r. vádlott új kapcsolatot létesített. Ennek ellenére 7 hónapon keresztül gondolatait, cselekedeteit a bosszúvágy, a leszámolás, a sértett megbüntetése, jövőképeinek összezúzása miatti megtorlás irányította. Ez az erkölcsileg súlyosan elvetendő indíték, a másodfokú bíróság álláspontja szerint is kimeríti e minősítő körülmény fogalmát.

Egyidejűleg mellőzi az elsőfokú ítéletből a társadalmi viszonyok megváltoztatására vonatkozó magyarázatot, mert a másodfokú bíróság álláspontja szerint e minősítő körülmény megállapíthatóságával nincs összefüggésben.

Egyetértett a másodfokú bíróság a különös kegyetlenség, mint minősítő körülményhez fűzött elsőbírói érveléssel. Helyesen elemezte e minősítő körülmény alanyi és tárgyi oldalát azzal, hogy a sérülések száma, súlya, jellege alapján vonható következtetés az elkövetés embertelenségére. Az I.r. vádlott ölési cselekményét kivégzésszerűen, - esélyt sem adva a sértettnek a védekezésre vagy a menekülésre - követte el. Nem zárja ki e minősítő körülmény megállapíthatóságát az, hogy az első lövés után földre rogyó sértett fejére nagy erővel mért nyolc ütés igen rövid időn belül érte a sértettet. Nincs jelentősége annak sem, hogy a sértett az egymást rövid időn belül követő melyik ütestől vesztette el eszméletét és eszméletlensége folytán ténylegesen érzett-e fájdalmat.

A II.r. vádlott magatartását törvényesen minősítette az elsőfokú bíróság eshetőleg szándékkal, bűnsegédként megvalósított emberölés büntettének. A másodfokú bíróság nem osztotta a tévedés, mint bűnösséget kizáró ok megállapíthatóságára vonatkozó védelmi álláspontot. E körben utal a másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során kifejtett vádlotti tudattartalomra. A fegyver keresése, megvásárlása, kipróbálása, lőpor készítése során a II. r. vádlott tudatának - legalább eshetőlegesen- át kellett fognia, hogy az I.r. vádlott milyen bűncselekmény elkövetésére készül. Bűnsegédi magatartásnak minősül minden olyan tevékenység, amely önmagában előkészület lenne.

A II.r. vádlott azzal sem mentesülhet a büntetőjogi felelősség alól, hogy több alkalommal kifejtette, nem helyesli az I.r. vádlott tervét, majd közölte, hogy nem akar tudni a dologról. Az állandósult bírói gyakorlat értelmében, a bűnsegéd pusztá elállása a bűncselekmény végrehajtásának önkéntes megakadályozása nélkül az önkéntes visszalépés megállapítását nem eredményezheti.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket túlnyomórészt hiánytalanul felsorolta, azok kiegészítése, pontosítása az alábbiak szerint indokolt.

Az ítélet tábla az I.r. vádlottnál az enyhítőként értékelt beismerés tekintetében mellőzi a „kvázi” tettenérésre vonatkozó elsőbírói fejtegetést, mert egyrészt a gyanúsított kihallgatás és a házkutatás közel egy időben zajlott, másrészt már ekkor részletesen és önként beszámolt a számítógépén elmentett, rá nézve terhelő adatokról.

A II.r. vádlott esetében további enyhítő körülményként értékelte, hogy cselekményét eshetőlegesen szándékkal követte el.

Az elsőfokú bíróság a generális és speciális prevenció szem előtt tartásával súlyos, de tettarányos büntetést szabott ki az I.r. vádlottal szemben. Ugyanakkor a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározásánál nem értékelte teljes körűen és kellő súllyal a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket, kizárólag a bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyát, a köznyugalmat megzavaró jellegét emelte ki. Az I.r. vádlott javára szóló számos, nyomatékos enyhítő körülmény a másodfokú bíróság álláspontja szerint határozott

ideig tartó szabadságvesztés kiszabását nem, de a feltételes szabadságra bocsátás időpontjának 30 évben történő meghatározását lehetővé teszi.

A II.r. vádlott esetében a másodfokú bíróság nem osztotta a súlyosításra irányuló ügyészi indítványt. Tény, hogy a II.r. vádlott kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény elkövetéséhez nyújtott segítséget, de szándéka eshetőleges volt, tevékenysége a bűncselekmény előkészületi szakaszához kapcsolódott, az elkövetéskor éppen betöltötte a 18 életévét.

Így az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrány arányos és megfelel a büntetési céloknak.

Az elsőfokú bíróságnak a járulékos kérdésekben hozott rendelkezései törvényesek.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r. vádlott tekintetében a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyebekben az I.r. vádlott és II.r. vádlott vonatkozásában a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

Az I.r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította.

Budapest, 2012. év október hó 3. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.
előadó bíró

Dr. Magócsi István s.k.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 18.B.10/2011/97. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.107/2012/8. számú ítéletében írt változtatással az I.r. és a II.r. vádlott tekintetében 2012. október hó 3. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év október hó 3. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő